

Νεότερες εμφανίσεις του Αγίου Νικολάου και ο Αγιοπαυλίτης (κείμενο)

[Νεότερες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αρχιμανδρίτης Αρσένιος Κατερέλος

Ηγούμενος Ι. Μονής Αγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

ΝΕΩΤΕΡΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ο ΑΓΙΟΠΑΥΛΙΤΗΣ (118 Ν-4)

Σεβαστέ μας Γέροντα Παρθένιε, άγιε Καθηγούμενε της Ιεράς Μονής Αγίου Παύλου Αγίου Όρους, σεβαστοί μου πατέρες καί άγαπητοί έν Χριστώ άδελφοί, μέ άφορμή τήν σημερινή λαμπρή έορτή τής ανακομιδής καί τής μετακομιδής τών ιερών λειψάνων του Άγίου Νικολάου, άς αναφέρωμε σήμερα στήν άγάπη σας κάποιες έγγυημένες νεώτερες, ζωντανές όμως, έμφανίσεις του Άγίου Νικολάου στήν Ρωσία καί ιδιαίτερα στό Αγιώνυμον Όρος.

Αυτό τό κάνομε γιά νά αποδειχθῇ περίτρανα ή διαχρονική σωστική δρᾶσις του τιμωμένου σήμερα Άγίου μας. Έτσι δέ καί έμεῖς νά άντλήσωμε άκόμη περισσότερο, δύναμι καί ένίσχυσι στον διά βίου άγώνα τής σωτηρίας μας. Διότι, όταν ένας Άγιος δρᾷ έμφανώς, άκόμη καί στίς πονηρές ήμέρες μας, άν καί έζησε «τῷ μακρυνῷ καιρῷ εκείνω», στήν πράξι τον αἰσθανόμεθα σύγχρονό μας. Αὐτή δέ ή

πρόσφατη καί σύγχρονη δρᾶσις του μᾶς συνδέει μέ τό ἅγιο, ἔνδοξο ἀγιοτόκο παρελθόν καί μᾶς ἀποδεικνύει ὅτι Ἰησοῦς Χριστός "χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας" (Ἑβρ. ιγ', 8).

Ἐπί πλέον δέ, σύμφωνα μέ τήν Γραφή καί μέ τούς ἱερούς Ἑρμηνευτάς, αὐτά τά σύγχρονα θαύματα εἶναι ἕνα θεόθεν σημάδι, ὅτι ὁ Θεός δέν ἀπέστρεψε τό ἅγιο καί δίκαιο Πρόσωπό Του ἀπό τόν ὑπόλοιπο ἁμαρτωλό λαό Του καί ὅτι, διά τοῦ Ἁγίου Του, ὁ Θεός τελικά ἐπεσκέψατο ὁλόκληρον τόν λαόν Αὐτοῦ.

Ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης - ἦτο Ρῶσος, ἐκοιμήθη τό 1938 στήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Παντελεήμονος Ἁγίου Ὁρους - πῶς κάποιος γνωστός του, ὁ π. Ρωμανός στήν Ρωσία, ὅταν ἦταν παιδί, ἐσώθη θαυματουργικά ἀπό τόν Ἅγιο Νικόλαο, ὅταν, προσπαθῶντας μέ ἔλκυθρο νά περάσῃ ἕνα ποτάμι, ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα. Ἐβυθίζετο τό ἔλκυθρο μέσα στούς πάγους καί τότε ἐνεφανίσθη ὁ Ἅγιος Νικόλαος καί τόν ἔσωσε.

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Σιλουανός μνημονεύει κάποιον γνωστό του στήν Ρωσία, πού, ὅταν ἦταν μικρό παιδί, ἐσώθη θαυματουργικά ἀπό ἐπίθεσι κοπαδιοῦ ἀγρίων λύκων. Ὅταν εἶπε " Ἄγιε Νικόλαε, βοήθησέ με", τότε, ξαφνικά, οἱ λύκοι, ραπιζόμενοι ἀπό τήν θερμή προσευχή τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ἐτράπησαν εἰς φυγήν μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἐνῶ δηλαδή οἱ λύκοι ἤρχοντο κατεπάνω του, αὐτομάτως ἔκαναν μεταβολή καί ἔφυγαν ὅλοι.

Στήν Ρωσία, ἐπί ἐποχῆς Κροῦτσεφ, διαδόχου τοῦ Στάλιν, μετά τήν δεκαετία τοῦ 1950, συνέβη τό ἑξῆς: Ὅταν μία κοπέλλα, ἐπειδή δέν εἶχε ἀγόρι γιά νά χορέψῃ σέ ἕνα ἁμαρτωλό πάρτυ, τότε εἰρωνικά ἔπιασε στά χέρια της μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου θέλοντας νά χορέψῃ βέβηλα μαζί μέ τήν εἰκόνα, δῆθεν ὅτι χορεύει μέ κάποιον, ἐκείνην τήν στιγμή ἔμεινε σάν στήλη ἄλατος. Ἐμεινε "μάρμαρο" ἐπάνω ἀπό ἑκατό ἡμέρες, ὥσπου ἐνεφανίσθη ὁ πάντα πολυεύσπλαγχνος Ἅγιος Νικόλαος καί τήν ἔλυσε θαυματουργικά ἀπό αὐτόν της τόν σωτήριο, παιδαγωγικό καί ὁδυνηρό κανόνα, ὁ ὁποῖος ὅμως ἦτο γι' αὐτήν πέρα γιά πέρα σωτήριος. Μάλιστα, αὐτό τό γεγονός, τόση ἐντύπωσι εἶχε κάνει τότε στήν Ρωσία, ὥστε ἔχει γυρισθῇ καί βίντεο ἀπό τούς ἰδίους τούς Ρώσους.

Επίσης, συγκινητικό είναι ένα θαύμα που αναφέρει ο γνωστός μας Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης, τό οποίο συνέβη στήν Σκήτη τῶν Ἰβήρων, στόν γερο-Νικόλαο τῆς συνοδείας τῶν Μαρκιανῶν. Αυτό ἔλαβε χώρα λίγο μετά τό 1940. Μέ ἐπέμβασι τοῦ Ἀγίου Νικολάου, τό πηγάδι τοῦ Κελλιοῦ τους, ἐνῶ εἶχε ἐντελῶς στερέψει ἀπό νερό, ὅταν ἔβαλαν τήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου στόν ξερό βυθό τοῦ πηγαδιοῦ, σιγά-σιγά, θαυματουργικῶς, ἄρχισε νά ἀνεβαίνει ἡ στάθμη τοῦ νεροῦ μέ ἐπιπλέουσα τήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου μέχρι τό νερό νά ἔλθῃ ἐπάνω.

Στήν Ἱερά Μονή Γρηγορίου Ἀγίου Ὁρους, ἐπί ἡγουμενίας παπα-Συμεών, ἀναφέρονται δύο χαρακτηριστικά θαύματα τοῦ Ἀγίου Νικολάου κατά τήν πανήγυρι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Δι' αὐτῶν, φαίνεται καί ἡ ἀκράδαντη ἐμπιστοσύνη τοῦ τότε ἡγουμένου παπα-Συμεών στόν Προστάτη Ἅγιο τῆς Μονῆς.

Στό πρῶτο θαύμα, ἐνῶ δέν εἶχαν καθόλου ψάρια γιά τήν πανήγυρι καί ὅλοι οἱ πατέρες εἶχαν ἀπογοητευθῇ, τήν τελευταία στιγμή ὁ ἅγιος ἡγούμενος τούς εἶπε: "Νά ἔχετε ἐμπιστοσύνη στόν Ἅγιο", λές καί εἶχαν συνεννοηθῇ. Καί ξαφνικά, στό παρά πέντε ἕνα ὀρμητικό τεράστιο κύμα ἔφερε καί ἄπλωσε ἐκεῖ, στό μουράγιο τῆς Μονῆς, στόν ἄρσανᾶ, πολυαρίθμους φρεσκοτάτους ροφούς!

Στό δεύτερο τώρα θαύμα, συνέβη τό ἐξῆς: Ἐπρεπε οἱ πατέρες τῆς Μονῆς, κατά τήν συνήθεια, νά μοιράσουν εὐλογία στούς κελλιῶτες ἀσκητές πού εἶχαν παρευρεθῇ ἐκεῖ, στό πανηγύρι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου. Ὅμως, ἐκείνη τήν χρονιά δέν εἶχαν λάδι οἱ Γρηγοριᾶτες πατέρες. Παρά ταῦτα, ὁ παπα-Συμεών τούς εἶπε: "Θά τηρήσετε τό τυπικό. Θά δίνετε λάδι, κι ἄς μήν ἔχωμε". Καί ἐνῶ ἄρχισαν, μέ ἀπορία, οἱ πατέρες νά μοιράζουν εὐλογία λάδι στούς προσκυνητές καί στούς κελλιῶτες ἀσκητές, ἡ στάθμη τοῦ λαδιοῦ στό πιθάρι καθόλου δέν ἐλιγόστεψε, οὔτε κατά ἕνα χιλιοστό!

Σημειωτέον, ὅτι ὁ ἡγούμενος Συμεών, πού ἐκοιμήθη τό 1905, ἦτο ἐπί ἐπτά χρόνια, σεβαστέ μου Γέροντα Παρθένιε, Ἀγιοπαυλίτης μοναχός – ἀπό τό 1852 μέχρι τό 1859. Ἐκεῖ δηλαδή, στήν Ἱερά Μονή Ἀγίου Παύλου, στήν οὐσία ἀνδρώθηκε καί ωρίμασε πνευματικά. Οἱ θερμές ὁμως παρακλήσεις τῶν Γρηγοριατῶν πατέρων τόν ἔφεραν ὡς ἡγούμενο στήν Ἱεράν Μονήν Γρηγορίου. Μάλιστα, πρός αὐτό τόν ὠδήγησε, εἶχε δηλαδή τήν εὐλογία τοῦ ἰδίου τοῦ Γέροντα του, Σωφρονίου Ἀγιοπαυλίτου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τό 1882. Ἀναφερτέον ὅτι ὁ παπα-Συμεών τυγχάνει πνευματικός ἀνακαινιστής καί νέος κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου.

Επίσης, ἕνα ἄλλο θαύμα τοῦ Ἀγίου Νικολάου συνέβη πάλι στήν Ἱερά Μονή Γρηγορίου, ἐπί ἡγουμενίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑποτακτικός τοῦ προηγουμένου παπα-Συμεών. Ὁ ἡγούμενος Ἀθανάσιος ἐκοιμήθη

τό 1953.

Ένεφανίσθη ζωντανός ο Άγιος Νικόλαος έμπρός στους πατέρες Μιχαήλ και Χρύσανθο, πού ήσαν υπεύθυνοι στό άρτοποιεΐο τής Μονής και ήσαν περίλυποι διότι δέν είχαν σιτάρι γιά τό Μοναστήρι, και εύλόγησε τό λιγοστό σιτάρι πού είχε άπομείνει έκεΐ. Καί γιά έξι όλόκληρους μήνες τό σιτάρι πού εύλόγησε ο Άγιος Νικόλαος δέν έτελείωνε. Τόν Γέροντα Άθανάσιο τόν έπισκέφθηκε, σημειωτέον, και ή Ύπεραγία Θεοτόκος εις τόν ναό.

Τέλος, άς αναφέρωμε, άγαπητοί μου συμπατριώτες άδελφοί, τήν εμφάνισι τοϋ Άγίου Νικολάου στόν Κεφαλονίτη προηγούμενο τής Ίερᾶς Μονής Άγίου Παύλου Αρχιμανδρίτην Ανδρέαν. Έγεννήθη έδῶ στήν Κεφαλονιά, στήν Αγκώνα, τό 1904 και έκοιμήθη μόλις τό 1987. Μάλιστα, έκοιμήθη, όχι φυσικά τυχαίως, τήν ήμέρα τής έορτής τής Ύπαπαντής, πού έώρταζε τό Μοναστήρι τοϋ Άγίου Παύλου.

Μετά τήν άγρυπνία, έγινε ή κηδεία του, τήν όποία έν Αγίῳ Πνεύματι παρηκολούθησε, μέ τήν πνευματική του αΐσθησι, ο χαριτωμένος φίλος και συνασκητής του Αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Σαχάρωφ από τό Έσσεξ τής Αγγλίας. Μάλιστα, μέ πρότασι και μεσολάβησι τοϋ φωτισμένου Γέροντα Ανδρέου, ο Γέρων Σωφρόνιος υπήρξε πνευματικός τής γύρω περιοχής και τής Μονής Άγίου Παύλου, τότε.

Ο Γέρων Ανδρέας άφησε σέ όλο τό Αγιώνυμον Όρος, αλλά και σέ όλο τό πανορθόδοξο πλήρωμα φήμη άγίου άνδρός. Η ζωντανή εμφάνισις τής Παναγίας πού αυτός είχε στό μετόχι τής Μονής, έκεΐ στόν Μονοξυλίτη - έντός τοϋ Άγίου Όρους -, είναι ίσως ή πιό γνωστή, πρόσφατη, συγκινητική, διδακτική και δημοφιλής εμφάνισις τής Ύπεραγίας Θεοτόκου.

Έκεΐ λοιπόν, στόν Μονοξυλίτη, όπου ο ναός τιμᾶται στόν Άγιο Νικόλαο, είδε μέ φυσική μορφή άνθρώπου τόν Άγιο Νικόλαο, τό 1975. Είδε δηλαδή έναν ήλικιωμένο άγνωστο ιερέα, πού τοϋ αύτοσυστήθηκε και τοϋ είπε ότι έλέγετο "π. Νικόλαος". Έτσι τοϋ είπε ο Άγιος. Καί έρώτησε τόν π. Ανδρέα νά τοϋ δείξη τόν δρόμο πρός τίς Καρυές. Όπερ και έγινε. Μετά, συνέχισε τό άγνωστο μέχρι τότε Γεροντάκι και πήρε σιγά-σιγά τόν δρόμο πρός τίς Καρυές, τήν πρωτεύουσα τοϋ Άγίου Όρους.

Ὁ παπα-Ἀνδρέας, μόλις ἐπῆγε στό κελλί του, ἀναλογίσθηκε ἀμέσως ὅτι ὠφείλε νά εἶχε καλέσει τόν "ξένο" ὁδοιπόρο νά φάγη κάτι, γιά νά ἀποκτήσῃ δυνάμεις γιά τήν μετέπειτα ὁδοιπορία του. Ὅποτε, σέ "μηδέν" χρόνο ἀπό τότε πού τόν ἐχαιρέτησε, ἐβγήκε πάλιν ἀμέσως τροχάδην ἔξω γιά νά τόν καλέσῃ γιά φαγητό. Ἀλλά ὁ αὐτοσυστηθείς "π. Νικόλαος" δέν ὑπῆρχε πια. Εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἐντελῶς ἀνεξήγητα!

Σημειωτέον δέ, ὅτι σέ ἐκεῖνο τό σημεῖο ὁ δρόμος πρός τίς Καρυές ἦτο ἀκάλυπτος τοῦλάχιστον γιά πορεία δέκα λεπτῶν, ὁπότε σίγουρα ἔπρεπε, ἐπειδή εἶχε ὁρατότητα, νά τόν εἶχε δῇ. Ὅμως, ὁ ἄγνωστός ἱερέας ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ. Δέν τόν εἶδε πια στόν ὁρίζοντα. Ὅποτε, ὁ ἀπερίεργος παπα-Ἀνδρέας, ἄν καί δέν ἤμπόρεσε νά δώσῃ ἐξήγησι, εἶπε ἀπλᾶ στόν ἑαυτό του: "Κρίμα γιά μένα πού δέν ἐπρόλαβα νά φιλέψω τόν ἄγνωστο ὁδοιπόρο".

Ἐφαγε, ἐκοιμήθη, ἀλλά ὅταν ἐξύπνησε ἦτο ὑπερβολικά καί ἀνεξηγήτως ἀλλαγμένος. Εἶχε μία θεϊκή χαρά καί εἰρήνη, τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, καί ὁ λογισμός του, πού τόν πολεμοῦσε μέχρι τότε μέ λύσσα, ἐάν ἔπρεπε νά πάῃ νά βοηθήσῃ ὡς ἡγούμενος κάποιο ἄλλο Μοναστήρι ἢ νά παραμείνῃ μέχρι τέλους στήν μετάνοιά του, ἄλλαξε ἀπρόσμενα μετά τήν συνάντησι μέ τόν ἄγνωστο π. Νικόλαο καί τοῦ ἔλεγε μέσα σέ βαθιὰ θεϊκή εἰρήνη: "Δέν εἶσαι τώρα γιά νέες ἄλλες ἡγουμένιες".

Εὐθύς μετά πῆγε στήν ἐκκλησία, συγκινημένος καί χαρούμενος, διότι εἶχε τελειώσει τό προσωπικό του δρᾶμα, καί, βλέποντας τήν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου πού πῆγε νά τήν προσκυνήσῃ, διαπιστώνει ἐκπληκτος ὅτι ὁ εἰκονιζόμενος Ἅγιος ἦταν ἀκριβῶς ἴδιος μέ τόν ἄγνωστο παπᾶ πού εἶχε περάσει πρὶν λίγο καί μυστηριωδῶς-θαυματουργικῶς εἶχε ἀμέσως ἐξαφανισθῇ. Μετά μάλιστα, ὁ ἴδιος ἀποροῦσε καί ἔλεγε: "Μά, νά μήν ἀνοίξῃ τό μυαλό μου πιό μπροστά;!"

Βλέπετε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀκόμη καί σέ ἁγίους ἀνθρώπους, ὁ Θεός, ὅποτε θέλει, "κλειδώνει" τόν νοῦ τους καί ὅποτε κρίνει τόν "διανοίγει". Κατόπιν, ὁ πνευματικός τοῦ Γέροντος Ἀνδρέα, ὁ παπα-Διονύσης, τοῦ εἶπε: "Προφανῶς, εὐλογημένε, ἦτο ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ἦλθε καί σοῦ πῆρε τό μεγάλο βάρος πού εἶχες ἐπάνω σου". Τήν ταλάντευσι δηλαδή καί τήν σύγχυσι τῶν λογισμῶν. Σημειωτέον ὅτι αὐτό τό μαρτύριο τῶν λογισμῶν τό καταλαβαίνουν μόνον ὅσοι τό ἔχουν περάσει καί στό ποσοστό πού τό ἔχουν βιώσει.

Ὅταν παρητήθη ὁ Γέρων Ἀνδρέας ἀπό ἡγούμενος, ἐξελέγη ὡς νέος ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Παύλου τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὁ ἐδῶ παρευρισκόμενος πολυσέβαστος Γέρων Παρθένιος, πού ὅλοι μας ἔχομε τήν μεγάλη τιμή, χαρά καί

εὐλογία νά τόν ἔχωμε ἀνάμεσά μας, προεξάρχοντα μάλιστα τῆς λειτουργικῆς μας συνάξεως.

Περί τοῦ Γέροντος Παρθενίου, ὁ μακαριστός ἅγιος προηγούμενος Ἀνδρέας, ἔλεγε τά ἑξῆς – καί νά μέ συγχωρήσετε Γέροντα πού θά τό ἀναφέρω: «"Μάτια μου" – αὐτό τό ξέρετε, εἶναι κεφαλونίτικο, δέν χρειάζονται διευκρινήσεις σέ σᾶς -, "μάτια μου", ἔχομε νέο ἡγούμενο, κατάφορτο ἀπό τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Γι' αὐτό, πολυσέβαστε Γέροντά μου καί ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ἐν κατακλείδι, νά μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀντί περαιτέρω σχολίων στόν ἀληθινό καί περιεκτικό λόγο τοῦ Γέροντος Ἀνδρέου, νά σᾶς διαβάσω ἕνα σύντομο, ἀπλό, ἀλλά καρδιακό ποιηματάκι, ἀφιερωμένο στήν ἐδῶ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Χαυδάτων, στόν Γέροντα Παρθένιο καί στήν Κεφαλονιά γενικῶς.

Ο ΓΕΡΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

Τί λόγια νᾶβρω γιά νά πῶ
συγκίνησι μοῦ βγαίνει
σάν λειτουργῶ μέ τόν γερο-Παρθένιο
σιωπηλά τό δάκρυ τρέχει

Ἡ Παναγιά τόν φώτισε
ἀπό μικρό παιδάκι
καί στό Ἅγιον Ὅρος τόν ὠδήγησε
στό δικό Της ἅγιο λιμανάκι

Σήμερα λάμπει ἡ ἐκκλησιά,
χαίρουν καί τά καντήλια
μέ τόν γερο-Παρθένιο λειτουργό
πλημμύρισε Χάρι θεία

Ἐτούτη ᾽δῶ τήν ἐκκλησιά
τήν ἔχτισε μέ πόνο.

Στολίδι εἶναι καί παρηγοριά
γιά τό νησί μας ὅλο

Τοῦ Γέροντα οἱ προσευχές
κι ἡ Χάρι τοῦ Ἁγίου Νικόλα
φυλάττει τήν Κεφαλονιά|
καί τά Χαυδάτα ὅλα

Γέροντα, ὅλο τό νησί,
Ληξούρι κι Ἀργοστόλι,
σέ ἀγαπάει ἀληθινά
καί σέ καμαρώνει

Καί στό Ἅγιο Ὄρος ὁλόκληρο
σ' Ἀνατολή καί Δύσι
τέτοιον ταπεινό ἡγούμενο
δέν ἔχουν συναντήσει

Καί ὁ γερο-Παῖσιος ἔλεγε
προσωπικά σέ μένα
"ἡγούμενοι ὑπάρχουν πολλοί,
Παρθένιος κανένας"

Ἀπλότητα, διάκρισι,
ταπείνωσι μεγάλη
ἕνας ἡγούμενος τρανός
σάν καλογέρι νά μιλάη

Ἐδῶ, ἐτοῦτο τό νησί
ἀνδριάντα θά σοῦ στήση
γιατί σέ σεισμούς, καταποντισμούς

μέ τό κομβοσχοίνι ἔδωσες λύσι

Ἐνα μεγάλο εὐχαριστῶ
μέσα ἀπό τήν ψυχή μου
καί ἕνα μόνο σοῦ ζητῶ
νᾶμαι στήν προσευχή σου

Χαυδῶτες καί Χαυδώτισσες
ἔχομε εὐλογία μεγάλη
τοῦ Γέροντα τίς προσευχές
καί τ' Ἁγ Νικόλα τήν Χάρι

Τήν εὐχή σας, εὐχαριστῶ πάρα πολύ.
Βοήθειά μας ὁ Ἅγιος Νικόλαος.
Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος

Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος

(Ὁμιλία κατά τήν Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Νικολάου Χαυδάτων
Κεφαληνίας 24-5-2014)

Πηγή: impantokratoros.gr